

Arrest

nr. 230 091 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juli 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen België binnen en dienen een asielaanvraag in op 28 augustus 2009 en op 6 oktober 2009.

Op 29 januari 2010 en op 4 februari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nrs. 44 199 en 44 212 van 28 mei 2010 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 5 februari 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 november 2010 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 15 april 2011 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 9 mei 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad met nr. 73 653 van 20 januari 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 22 juni 2011 dienen de verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 8 augustus 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 28 september 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad met nr. 86 085 van 22 augustus 2012 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 3 februari 2012 dienen de verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 4 september 2012 wordt een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 117 037 van 16 januari 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 23 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag van 3 februari 2012 onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad met nr. 117 038 van 16 januari 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 28 november 2013 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing inzake de aanvraag van 22 juni 2011 (derde aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet). De aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet wordt ongegrond verklaard. Op 28 november 2013 worden ten opzichte van de verzoekers bevelen afgegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze drie beslissingen van 28 november 2013 is gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris, na vernietiging door de Raad, een nieuwe beslissing dat de aanvraag van 3 februari 2012 (vierde aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet) onontvankelijk is. Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingesteld.

Op 26 maart 2014 worden ten opzichte van de verzoekers opnieuw bevelen afgegeven om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13). Het beroep tegen deze bevelen is gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 23 juni 2014 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 4 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 4 augustus 2014 worden ten aanzien van de verzoekers opnieuw bevelen afgegeven om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13). Het beroep dat bij de Raad tegen deze drie beslissingen werd ingediend, is gekend onder het rolnummer RvV X.

Bij arrest nr. 194 658 van 7 november 2017 worden de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 augustus 2014 vernietigd, terwijl het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 augustus 2014 wordt verworpen.

Op 21 maart 2018 dienen de verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 juli 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister dat deze laatste aanvraag onontvankelijk is.

Deze beslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 10 juli 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.03.2018 werd ingediend door :

M., L. (N° R.N. ...) geboren te A. op (...)1976

B., A. (N° R.N. ...) geboren te L. op (...)1975

Kinderen:

B., A. geboren te leper (België) op (...) 2016

B., D. geboren te leper (België) op (...) 2010

B., N. geboren te leper (België) op (...) 2011

B., Da. geboren te leper (België) op (...) 2013

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...) IEPER

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De Belgische immigratiewetgeving bepaalt hoe mensen met een andere nationaliteit het recht kunnen verwerven om hier (voorwaardelijk) te kunnen verblijven. Een vreemdeling die langer dan 3 maanden in België wenst te verblijven moet daarvoor voorafgaand een machtiging aanvragen. De machtiging om langer dan 3 maanden in België te verblijven, wordt door de vreemdeling aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. De beslissing wordt genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. In buitengewone omstandigheden kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar betrokkene in België verblijft. Het gezin M. – B. roept buitengewone omstandigheden in die zouden verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en het gezin verwijst daarbij naar hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar met duurzame lokale verankering in België (gezin verblijft sedert 2009 in België en de kinderen zijn in België geboren). Voor 18.03.2018 ondernam het gezin geloofwaardige pogingen om in België een wettig verblijf te bekomen; samenvattend: asielprocedure (AP) mevrouw: DVZ d.d. 28.08.2009 → CGVS: geen beschermingsstatus op 05.02.2010 → RVV op 01.06.2010: geen beschermingsstatus → (bevel om het grondgebied te verlaten) BGV betekend op 06.09.2010 → RvS op 18.02.2014 tegen RVV: inschrijving op de rol (procedure hangende). AP mijnheer: DVZ d.d. 06.10.2009 → CGVS: 01.02.2010 → RVV: 01.06.2010 (geen beschermingsstatus) → BGV betekend op 02.12.2010 → 18.02.2014 RvS tegen RVV: inschrijving op de rol (procedure hangende). Aanvraag 9bis 08.08.2011 → onontvankelijk (OOV): 28.09.2011 → vernietigd door RVV op 22.08.2012 → ongegrond (OGG): 04.09.2012. Aanvraag 9ter 22.06.2011 → ontvankelijk (OV): 29.09.2011 → OGG: 28.11.2013. Aanvraag 9ter 03.02.2012 → OOV: 23.10.2012 en nogmaals OOV: 26.03.2014. Aanvraag 9bis 23.06.2014 → OOV: → bevelen om het grondgebied te verlaten (waaronder 13sexies) vernietigd door RVV op 07.11.2017. Mijnheer B. (sedert oktober 2009 in België) en mevrouw M. (sedert augustus 2009 in België) werden in België een koppel. Ze leerden mekaar in het opvangcentrum van Arendonk kennen. Ze trouwden voor de Kerk (nog niet wettelijk, gezien hun

precaire verblijfssituatie). De kinderen zijn in België geboren. D. is 8 jaar en zit net zoals zijn 7-jarige zus N. in het tweede leerjaar. Beiden behalen goede schoolresultaten. Da., momenteel 5 jaar, zit in de kleuterklas en A., 3 jaar, ging vorig jaar nog niet naar school. De Directeur van de school getuigt dat de kinderen steeds stipt op school aanwezig zijn. De ouders betonen betrokkenheid bij de activiteiten van de school. De ouders zijn geïnteresseerd in de vorderingen van hun kinderen en spreken zelf beiden goed Nederlands. De kinderen hebben veel vrienden en vriendinnen. Het zijn vlotte kinderen, die goed Nederlands praten en een verzorgd uiterlijk hebben. De Directeur hoopt dat D., N. en Da. verder school kunnen blijven lopen. Ze zouden volgens hem erg gemist worden door zowel leerkrachten als klasgenoten. Mijnheer B. is jurist van opleiding en volgde verschillende cursussen in België: maatschappelijke oriëntatie, Nederlands, cultuur. Mevrouw M. volgde eveneens inburgeringscursussen en taallessen Nederlands. Mijnheer lijdt aan een bepaalde pathologie en wordt daarvoor opgevolgd door het ziekenhuis in Kortrijk. Mijnheer voert kleine klusjes uit in ruil voor een vergoeding. Het gezin doet beroep op de voedselbank. De verantwoordelijke van VZW Op 't Spoor (voedselbedeling in Ieper), ir. B. L., diaken, beschrijft mijnheer B. als gewetensvol, vriendelijk en heel oprecht. Voor de kinderen zou een terugkeer naar het herkomstland van hun ouders onmenselijk zijn. De kinderen gaan naar school en spreken Nederlands en Armeens. Het gezin is christelijk waardoor ze waarden uitdragen als eerlijkheid, correctheid en vriendelijkheid. Alle gezinsleden zien er 'westers' uit en roepen geen negatieve reacties op bij de autochtone bevolking. Er is sprake van een win-win situatie indien dit gezin in België zou mogen blijven. De kinderen kunnen verder naar school en de ouders kunnen werken en belastingen betalen. Het dossier bevat verder ook getuigenissen van de bureaus en van vrienden die melden dat het gezin behulpzaam, open, zeer beleefd en vriendelijk is, dat de gezinsleden goed Nederlands spreken en dat ze zich ten volle trachten te integreren. De VZW Huis van God meldt dat mijnheer B. zeer beleefd en enthousiast is en actief deelneemt aan activiteiten binnen de kerk.

De bovenstaande aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid of een prangende humanitaire situatie waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, dit is, via de Belgische ambassade in Moskou (in de Russische federatie). De ouders, die elkaar in België leerden kennen, startten meerdere procedures op in België die telkens werden afgesloten met negatieve beslissingen. De asielprocedures van de ouders duurden nog geen jaar en werden in 2010 reeds afgesloten, dat is 9 jaar geleden. Ook de aanvragen 9bis en 9ter namen niet onredelijk veel tijd in beslag. De laatste procedure werd in augustus 2014 afgesloten. De ouders volgden de instructies om het grondgebied te verlaten nooit op en kozen er voor hun verblijf op illegale wijze verder te zetten. Door zich te blijven nestelen in illegaal verblijf, hebben de ouders de belangen van de kinderen geschaad. Het blijven vasthouden aan een illegaal verblijf creëert voortdurende bestaansonzekerheid wat door de stress zou kunnen leiden tot ontwikkelingsschade. De ouders blijken in lichamelijk en psychisch opzicht relatief gezond genoeg te zijn (mijnheer heeft een chronische ziekte die in Armenië behandeld kan worden) en in staat om hun kinderen verder goed te beschermen en te begeleiden in Armenië en de Russische Federatie. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst van de ouders waar de andere familieleden alsook vroegere bureaus, vrienden en kennissen verblijven (het sociale netwerk in Armenië), betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen de belangen van de nog zeer jonge kinderen zou zijn. De ouders kunnen momenteel van de schoolvakantie gebruik maken om zich administratief in orde te stellen. Het is sowieso in het belang van de kinderen, die Armeense wortels hebben, en die de Armeense taal spreken, dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen. De Armeense cultuur is de kinderen niet geheel onbekend gezien zij in België actief zijn binnen de Armeense gemeenschap (onder meer via de vzw Huis van God). Uit het dossier van betrokkenen blijkt dat de uiteindelijk nog zeer jonge kinderen gezond, vitaal en veerkrachtig zijn; niet kwetsbaar of onzeker. Gezien de kinderen in België geboren zijn, kunnen ze geen negatieve herinneringen hebben aan Armenië. A. en Da. hebben gezien hun nog zeer jonge leeftijd en volledige afhankelijkheid van hun ouders weinig bindingen met de Belgische samenleving. Voor hun ontwikkeling zijn ze in hoge mate afhankelijk van de zorg van hun ouders. Er is nog geen hechting aan een culturele groep. Deze kinderen hebben op deze leeftijd nog geen reëel toekomstperspectief. D. en N. zijn net iets ouder, 8 en 7 jaar, en naast de ouders begint de school een grotere rol op te eisen, maar nog niet in die mate dat er sprake is van een volledige worteling of hechting in de Belgische samenleving. De ouders hebben bovendien steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De ondertussen verplichte scholing van D. en N. vond plaats in illegaal verblijf. De laatste procedure was een procedure volgens artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 die in augustus 2014 werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing. De ouders tonen niet aan dat een scholing niet tijdelijk in het land van herkomst zou kunnen verkregen worden om hun ontwikkeling via een school niet te moeten

onderbreken en dit in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade. De ouders tonen niet aan dat in Armenië niet aan essentiële ontwikkelingsvoorwaarden zou kunnen voldaan worden. De ouders tonen niet aan dat de kinderen in het land van herkomst in een situatie zouden terecht komen met onvoldoende ontwikkelingskansen. Er is een acceptabel niveau van basisvoorzieningen in Armenië aanwezig. Voorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs zijn beschikbaar en adequaat. De Armeense samenleving is niet onveilig. Oorlogsgeweld of ander geweld ontbreekt. Het gezin werd niet uitgesloten of vervolgd in Armenië. Er worden tal van elementen van integratie opgesomd onder meer naar aanleiding van de lange duur van verblijf in België: goed gedrag (bevestigd door buren en vrienden: mevrouw W., de heer D., de heer D., de heer D. W., mevrouw V. O., vzw Huis van God, huisarts V., de diaken werkzaam voor de voedselbedeling, de directeur van de school van de kinderen,...),..., taallessen Nederlands, kennis van het Nederlands, het kunnen spreken van de Nederlandse taal, hechte sociale banden (met buren, Belgen en de Armeense gemeenschap), het volgen van inburgeringscursussen, werkwilgheid (het uitvoeren van kleine klussen in ruil voor een kleine vergoeding), deelname aan het verenigingsleven, regelmatig oudercontact met de school van hun kinderen; maar deze elementen worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie op zich belet niet dat betrokkenen zich tijdelijk kunnen verplaatsen naar de Russische Federatie. De elementen van integratie kunnen met de hulp van hun advocaat voorgelegd worden aan de Belgische ambassade in Moskou (opmerking: vanaf 2019 wijzigde de procedure voor het verkrijgen van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, namelijk door de nieuwe gecombineerde vergunning, de zogeheten "single permit", een elektronische verblijfskaart die zowel een toelating tot arbeid als een toelating tot verblijf bevat). Niets wijst er op dat betrokkenen ook niet tijdelijk in Armenië zouden kunnen verblijven om vanuit Armenië een visumaanvraag in te dienen via de Belgische ambassade in de Russische Federatie. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Het gezin wordt niet definitief gescheiden van hun levenssituatie in België. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst kan dan ook geen onherstelbare of ernstige schade met zich mee brengen. De ouders kennen waarschijnlijk de procedure voor een visumaanvraag type D via de Belgische ambassade in Moskou. Het gezin kan voor deze visumaanvraag nog steeds beroep doen op hun advocaat, de heer M. S., om hen bij deze procedure te begeleiden. Het gezin kan intekenen op het vrijwilligeterugkeerprogramma om terug te keren met de hulp van hier gevestigde organisaties (Fedasil, IOM, Rode Kruis, Croix-Rouge, Caritas, Samusocial,...). Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: verzoekers om internationale bescherming, uitgeprocedeerde verzoekers en migranten zonder wettig verblijf. De terugreis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van herkomst en omvat vervoerkosten en bijstand voor een vlotte terugkeer. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via het programma kan het gezin, afhankelijk van het statuut, ook een terugkeerpremie en re-integratiesteun krijgen in het land van herkomst. Het gezin kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of te renoveren, medische kosten te betalen enz. Om migranten te informeren en te begeleiden op een eventuele terugkeer beschikt Fedasil over loketten in Brussel, Gent, Antwerpen, Luik en Charleroi. Daarnaast bestaat er een heel netwerk van organisaties – sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties – die ook bevoegd zijn om migranten te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Voor meer informatie: <https://www.vrijwilligeterugkeer.be/nl> (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift wordt niet gepreciseerd dat eerste en tweede verzoekers optreden in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun vier minderjarige kinderen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de kinderen in eigen naam beroep instellen. De advocaat van de verzoekers geeft ter terechtzitting wel aan dat de ouders *qualitate qua* optreden voor de minderjarige kinderen, doch uit het verzoekschrift blijkt dit niet. De Raad wijst erop dat de procedure voor de Raad schriftelijk is en dat de geding inleidende akte, het verzoekschrift, de grenzen van de rechtsstrijd bepaalt. De hoedanigheid waarin de verzoekers optreden kan niet voor het eerst worden uitgebreid ter terechtzitting.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad, wordt op deze regel een

uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij een verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en die tevens werd getroffen ten aanzien van de minderjarige kinderen van de verzoekers. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

De minderjarige kinderen waren echter op het moment van het instellen van het beroep allen minder dan tien jaar oud. Zij kunnen dan ook niet worden geacht over voldoende onderscheidingsvermogen te beschikken en hebben dus niet de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een beroep bij de Raad in te stellen.

Bijgevolg is het beroep niet ontvankelijk voor zover het werd ingesteld door A. B., D. B., N. B. en Da. B., de minderjarige kinderen van de verzoekers.

Met “*de verzoekers*” wordt in dit arrest dan ook enkel de eerste verzoeker en de tweede verzoekster bedoeld.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22*bis* van de Grondwet, van het hoger belang van het kind, van de motiveringsplicht *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“4.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

De bestreden beslissing bevat weliswaar een motivering doch die is manifest foutief.

4.2.

Verzoekers beroepen zich vooreerst op hun privé- en gezinsleven vevat in artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bijgevolg expliciet na te gaan en te motiveren of het artikel 8 E.V.R.M. niet geschonden zal zijn.

Verzoekers lezen in de bestreden beslissing nochtans geen enkele motivatie omtrent het privé- en gezinsleven van verzoekers, hoewel dit duidelijk uit de aanvraag 9bis blijkt. Zo blijkt overduidelijk uit de bestreden beslissing dat alle minderjarige kinderen in België naar school gaan. Allen spreken zij Nederlands.

Ook over verzoekers heeft de Dienst Vreemdelingenzaken veel informatie met betrekking tot hun integratie in België.

Dat uit de feitelijke elementen duidelijk blijkt dat er sprake is van een privé- en gezinsleven in België.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat hieromtrent te motiveren.

4.2.1.

De bestreden beslissing houdt geen enkele motivatie in omtrent hun privé- en gezinsleven in België.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan hiermee.

Het gezins- en familieleven van de verzoekers en bovenal hun kinderen speelt zich af in België.

Verzoekers wonen samen met hun kinderen te 8900 IEPER, (...).

De kinderen van de verzoekers hebben België nog nooit verlaten en hun gezins- en familieleven heeft zich altijd hier afgespeeld.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familielevens wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De bestreden beslissing schendt manifest de grondrechten van verzoekers.

- 4.2.2.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over uitwijzing het recht op een gezinsleven al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd en al zeker niet op een wijze die pertinent is.

De verzoekers vragen om niet alleen het artikel 7 maar ook het artikel 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie te willen eerbiedigen.

"Artikel 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Het beroeps- en gezinsleven

1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak."

- 4.2.3.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord. Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de gezinssituatie van de verzoekende partijen.

De verwerende partij gaat zeer licht over de geboorte in België en dat deze geen invloed heeft op de administratieve situatie van de kinderen.

Zij motiveert hieromtrent het volgende:

"(...)

Gezien de kinderen in België geboren zijn, kunnen ze geen negatieve herinneringen hebben aan Armenië. A. en Da. hebben gezien hun nog zeer jonge leeftijd en volledige afhankelijkheid van hun ouders weinig bindingen met de Belgische samenleving. Voor hun ontwikkeling zijn ze in hoge mate afhankelijk van de zorg van hun ouders. Er is nog geen hechting aan een culturele groep. Deze kinderen hebben op deze leeftijd nog geen reëel toekomstperspectief. D. en N. zijn net iets ouder, 8 en 7 jaar, en naast de ouders begint de school een grotere rol te eisen, maar nog niet in die mate dat er sprake is van een volledige worteling of hechting in de Belgische samenleving."

De geboorte in België speelt een cruciale rol voor de identiteit en de binding van de minderjarige kinderen met België en de integratie van de verzoekers in België.

- De geboorte in een bepaald land is een zeer belangrijk aspect van de identiteitsvorming.
- De kinderen van de verzoekers moeten bij terugkeer naar het land van herkomst van hun ouders terug opnieuw beginnen. Zij dienen terug te keren naar een land dat zij niet kennen.
- De kinderen van de verzoekers zijn niet verantwoordelijk voor de daden van hun ouders.

Het was niet de keuze van de kinderen om geboren te worden en school te lopen in irregulier verblijf in België.

Een kind is ongeacht zijn leeftijd niet verantwoordelijk voor de daden van zijn ouders en heeft daar geen inspraak in.

Verwerende partij kan ook niet hard maken dat er geen sprake is van enige hechting van de kinderen met de Belgische samenleving.

Zo motiveert DVZ zelf in haar bestreden beslissing het volgende:

"(...)

De kinderen zijn in België geboren. David is 8 jaar en zit net zoals zijn 7jarige zus N. in het tweede leerjaar. Beiden behalen goede schoolresultaten. Da., momenteel 5 jaar, zit in de kleuterklas en A., 3 jaar, ging vorig jaar nog niet naar school. De directeur van de school getuigt dat dat kinderen steeds stipt op school aanwezig zijn. De ouders betonen betrokkenheid bij de activiteiten op school. De ouders zijn geïnteresseerd in de vorderingen die hun kinderen en spreken zelf heel goed Nederlands. De kinderen hebben veel vrienden en vriendinnen. Het zijn vlotte kinderen, die goed Nederlands praten en een verzorgd uiterlijk hebben. De directeur hoopt dat Da., N. en D.I verder school kunnen blijven lopen. Ze zouden volgens hem erg gemist worden door zowel leerkrachten als klasgenoten."

Gelet op de eigen motivering van DVZ kan er dus wel degelijk sprake zijn van een hechting met de Belgische samenleving.

De minderjarige kinderen hebben nooit in Armenië gewoond. Zij kennen dat land niet. België is hun thuis.

Hoewel DVZ motiveert dat deze kinderen uit hun vertrouwde omgeving wegtrekken geen invloed zal hebben op hun ontwikkeling, gaat DVZ er juist aan voorbij dat zij kinderen, die in volle ontwikkeling zijn, in een onzekere situatie zullen doen belanden.

Dat dit allerminst in het hoger belang van het kind kan zijn.

Dat het privé- en gezinsleven van verzoekers op generlei wijze mee in rekening werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. De bestreden beslissing bevat weliswaar een motivering doch die is onredelijk. De beslissing buigt eveneens niet op een onzorgvuldig onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.

- 4.2.4.

Vervolgens stellen verzoekers vast dat de bestreden beslissing niet op een pertinente wijze rekening houdt met het hoger belang van het kind.

Er kan niet ernstig ontkend worden dat de belangen van kinderen in overweging dienen genomen te worden bij het nemen van elke bestuurlijke beslissing die die kinderen aangaan.

Er kan ernstig betwijfeld worden of de bestreden beslissing genomen is in het belang van het kind.

Het hoger belang van het kind is geen loos begrip dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrijelijk en zonder rechterlijke toetsing kan invullen.

Om het principe van het hoger belang te toetsen is het noodzakelijk om te verwijzen naar het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Dit artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door i overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse | contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

Uit dít artikel kan afgeleid worden dat het gerechtvaardigd belang dat kinderen hebben er onder meer in bestaat dat zij de nodige bescherming en zorg krijgen, nodig voor hun welzijn. Ook mogen zij vrijelijk hun mening uiten.

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Toegepast op de bestreden beslissing kan er allereerst vastgesteld worden dat de Dienst vreemdelingenzaken motiveert dat de belangen van het kind niet geschonden zouden zijn gezien betrokkenen niet zouden verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst de belangen van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van het kind is.

Verzoekers zijn ernstig gegriefd door deze motivering.

Het spreekt voor zich dat deze redenering niet uitlegt waarom er geen rekening dient gehouden te worden met het gerechtvaardigd belang dat de vier kinderen zelf hebben.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk op de hoogte was van de band van de kinderen met België. Het louter theoretisch poneren dat de kinderen geen hechting hebben in de Belgische samenleving, niettegenstaande alle elementen in het aanwezig in het dossier, kan dan ook niet als voldoende worden beschouwd.

Als DVZ stelt dat de kinderen nog niet voldoende geworteld zijn in België en dat dit geen invloed zou hebben op hun persoonlijke ontwikkeling en identiteit, dan kan men minstens een grondige motivering hieromtrent verwachten.

Allerminst is dit in het dossier gebeurd.

Een belangenafweging moet nog steeds gebeuren met respect voor het hoger belang van het kind.

- 4.2.5.

Het hoger belang van het kind dient daadwerkelijk onderzocht te worden en niet beknot te worden door de vaststelling dat de ouders indertijd hebben gekozen voor illegaal verblijf.

Het zijn trouwens die zelfde ouders die oprecht meenden dat het in het belang van hun kinderen was om in België te blijven. Ook die keuze mag de kinderen niet kwalijk genomen worden.

Het zijn trouwens die ouders die uiteindelijk wel getracht hebben om hun illegaal verblijf te doen ophouden, in het belang van hun kinderen en die om die reden een verblijfsmachtiging hebben ingediend op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hier komt duidelijk het spanningsveld tot uiting waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken wilt vermijden dat ouders het verblijfsrecht verkrijgen omwille van hun schoolplichtige kinderen. Nogmaals dergelijke voorstelling is simplistisch te noemen omdat de ouders vaak heel oprecht menen dat het wel degelijk in het belang van hun kinderen is, om hun kinderen op te laten groeien in België.

Verzoekers hebben al deze elementen aangehaald bij hun aanvraag conform artikel 9bis Vw.

Zij tonen hiermee aan dat er wel buitengewone omstandigheden zijn waardoor het verzoek ontvankelijk had verklaard dienen te worden.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ niet met alle feitelijke elementen aanwezig in het dossier, rekening heeft gehouden. Alleszins werd er geen toetsing doorgevoerd van het hoger belang van het kind.

Om het hoger belang van het kind te toetsen, moet er volgens de VN Kinderrechtencomité een best interest assesment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Het gaat hier om de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14) dat expliciet stelt dat er een best interest assessment dient te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hiernaar een redelijke toetsing werd doorgevoerd.

Zo motiveert DVZ dat de ouders niet aantonen dat in Armenië niet aan essentiële ontwikkelingsvoorwaarden zou kunnen voldaan worden. De ouders tonen niet aan dat de kinderen in het land van herkomst in een situatie zouden terecht komen met onvoldoende ontwikkelingskansen."

Echter houdt de bestreden beslissing hierbij in geen enkele mate rekening met de integratie in België. Hoewel DVZ motiveert dat alle elementen van integratie geen element uitmaken bij de beoordeling over de ontvankelijkheid kunnen verzoekers dit niet aanvaarden.

De vraag die zich stelt, is of het in het hoger belang van het kind is dat deze, al is het voor een tijdelijke scheiding, uit hun vertrouwde omgeving worden weggehaald, louter voor het vervullen van een formalistische voorwaarde.

Niet enkel weten verzoekers niet, als ze zelfs tijdelijk zouden terugkeren, hoelang zij uit hun vertrouwde omgeving zullen weggerukt worden. Zij zullen niet weten hoelang het duurt eer een beslissing van DVZ volgt over een ingediende aanvraag en ondertussen missen de minderjarige kinderen cruciale schoolweken in België.

Opnieuw kan dit niet aanvaard worden als in het hoger belang van het kind.

Dat DVZ wel degelijk rekening had dienen te houden met de elementen van integratie in België, gezien het hoger belang van het kind hier een cruciale rol in speelt.

Uit de motivering van DVZ dient afgeleid te worden dat een best interest assesment met betrekking tot de kinderen niet is tot stand gekomen.

Minstens dient hieruit afgeleid te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de diverse elementen zoals de mening van het kind, identiteit van het kind, (...), zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind en recht op onderwijs niet dienden afgetoetst te worden.

Echter zijn er verscheidene elementen die hierbij expliciet in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn aldus de volgende :

- Mening van het kind ;*
- Identiteit van het kind;*
- Behoud van de familiale banden ;*
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;*

- Kwetsbaarheid;
- Recht op gezondheid;
- Recht op onderwijs.

Uit het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie kan effectief afgeleid worden dat het gerechtvaardigd belang dat kinderen hebben er ondermeer in bestaat dat zij de nodige bescherming en zorg krijgen, nodig voor hun welzijn. Ook mogen zij vrijelijk hun mening uiten.

De bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met de belangen van de minderjarige kinderen.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag onzorgvuldig te werk.

4.3.

Verzoekers wensen verder te verwijzen naar hun geloofwaardige pogingen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Verzoekers wensen met name te verwijzen naar de vorige aanvragen conform artikel 9bis Vreemdelingenwet.

- 4.3.1.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

"(...)

Aanvraag 9bis 08.08.2011-> onontvankelijk (OOV): 28.09.2011 -> vernietigd door RW op 22.08.2012 -> ongegrond (OGG): 04.09.2012. Aanvraag 9ter 22.06.2011 -> ontvankelijk (OV): 29.09.2011 -> OGG: 28.11.2013. Aanvraag 9ter 03.02.2012 -> OOV: 23.10.2012 en nogmaals OOV: 26.03.2014. Aanvraag 9bis 23.06.2014 -> OOV: 04.08.2014-> bevelen om het grondgebied te verlaten (waaronder 13sexies) vernietigd door RW op 07.11.2017."

- 4.3.2. *Verzoekers dienden tegen hun vorige aanvraag 9bis een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

Het betrof een verzoekschrift tegen de onontvankelijke 9bis dd. 04/08/2014 en de bijhorende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tegen de onontvankelijke 9bis werd verworpen, doch vernietigde de Raad de bevelen om het grondgebied te verlaten bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 194.658 van 7 november 2017 in de zaak RvV 159 014/11.

- 4.3.3.

Het arrest motiveert uitdrukkelijk:

"De bestreden bevelen bevatten geen motieven inzake artikel 8 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden bevelen samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werden gebracht zodat verzoekers op de hoogte waren van de motiveren van de eerste bestreden beslissing. In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing evenmin motieven bevat inzake artikel 8 van het EVRM. in het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 4 augustus 2014. Daarin wordt wel melding gemaakt van het volgende:

"Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1) *Hoger belang van het kind: nvt, niet schoolplichtig*
- 2) *Gezin- en familielevens: nvt, geen schending*
- 3) *Gezondheidstoestand: nvt, beslissing 9ter, 26.3.2014 geen nieuwe elementen,"*

Het is correct dat de gezinsleden niet van elkaar gescheiden worden, maar zoals verzoekers aangeven in het verzoekschrift zijn hun drie kinderen in België geboren en wordt opgemerkt dat het niet uit te sluiten is dat verzoekers mogelijk een privéleven hebben uitgebouwd in België. Het komt niet aan de Raad toe om in dit verband een belangenafweging door te voeren. Uit de bestreden beslissingen en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij dergelijke belangenafweging heeft gedaan.

Een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM werd niet onderzocht door de verwerende partij, in geen van de bestreden beslissingen bevindt zich een belangenafweging in dit verband. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen inzake de tweede en de derde bestreden beslissing."

(zie arrest dd. 07/11/2017 met nr. 194 658, p. 16.)

- 4.3.4.

Uit de motivering van de Raad omtrent de bevelen om het grondgebied te verlaten blijkt dat er wel degelijk rekening dient te worden gehouden met een eventueel gezinsleven en dat er een grondige belangenafweging dient te gebeuren naar een schending van artikel 8 EVRM.

Dat naar analogie hetzelfde grondig onderzoek dient te worden gevoerd of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers.

Meer zelfs. De Dienst Vreemdelingenzaken ook met deze motivering diende rekening te houden bij de huidige beoordeling van de aanvraag 9bis.

Ondertussen zijn we enkele jaren verder en zijn er nieuwe elementen/evoluties die zich hebben voorgedaan in het dossier.

Zo is er sprake van twee schoolplichtige kinderen. D. en N. zitten in het tweede leerjaar en Da. zit in de kleuterklas.

Dat dit al nieuwe elementen zijn die een grondigere beoordeling verdienen, gelet op de motivatie in het arrest van de Raad van 7 november 2017.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dit gebeurd is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

- 4.3.5.

Verder motiveren verzoekers terecht dat zij in een situatie van totale rechtsonzekerheid worden geduwd.

Eenzijds werd hun verzoekschrift in beroep tegen hun vorige aanvraag 9bis verworpen, doch de bevelen om het grondgebied te verlaten werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd wegens gebrekkige motivering omtrent een eventuele schending artikel 8 EVRM.

Aldus dienden verzoekers het Belgisch grondgebied niet te verlaten.

Dat verzoekers zich aldus wanen in een toestand van limbo, waarbij zij door de Dienst Vreemdelingenzaken zélf in een situatie van illegaliteit worden geduwd. Er volgde namelijk na de vernietiging nooit een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het verzoekende partijen dan ook niet verweten kan worden dat zij opnieuw een aanvraag 9bis indienen, teneinde hun onzekere verblijfssituatie te regulariseren.

Dat ondertussen hun privé- en gezinsleven nog verder evolueerde. Zo zijn er nu drie minderjarige kinderen die school lopen in België.

Hun banden met de Belgische samenleving zijn er enkel maar hechter op geworden.

Dat het compleet onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken om te oordelen dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond om toe te staan dat zij hun aanvraag bij de bevoegde burgemeester konden indienen.

Gezien verzoekers niet opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan men zich terecht afvragen wat de Dienst Vreemdelingenzaken dan wel wilt van verzoekers. Zij worden door verwerende partij in een totale rechtsonzekerheid geduwd dat allerminst verwacht kan worden van een administratieve overheid.

In casu er sprake is van een schending van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

4.4.

Verzoekers vragen de vernietiging en schorsing van de bestreden beslissing.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Ook werd het privé- en gezinsleven van verzoekers niet grondig mee in overweging genomen, mede gelet op arrest van de RvV dd. 07/11/2017.

Dat verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken in een situatie van totale onzekerheid worden geduwd.

Om de hierboven vermelde redenen, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

4.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid of een prangende humanitaire situatie vormt waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland (via de Belgische ambassade in Moskou). Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Voorts dient erop te worden gewezen dat de verzoekers zich, in tegenstelling tot hetgeen zij thans voorhouden, in hun verblijfaanvraag van 21 maart 2018 geenszins hebben beroepen op een door artikel 8 van het EVRM beschermd privé- en gezinsleven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de aanvraag werd ingediend via een ingevuld type-formulier, met een korte nota en met 39 stavingstukken in bijlage. In geen van de voorgelegde stukken wordt echter melding gemaakt van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat er wordt geargumenteed dat de situatie van de verzoekers in België onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zou vallen. De bijgevoegde nota betreft een loutere beschrijving van de gezinssituatie sinds de verzoekers in de loop van 2009 in België

aankwamen, er elkaar leerden kennen en er hun kinderen kregen. Daarnaast wordt ook een toelichting gegeven bij bepaalde stavingstukken en wordt geargumenteed dat de verzoekers en hun kinderen goed geïntegreerd zijn in onze samenleving en de taal spreken. Tevens wordt vermeld dat de eerste verzoeker diabetespatiënt is, reden waarom hij in eerste instantie naar België is gekomen, en dat hij jurist is van opleiding. Aangezien enkel een beschrijvende toelichting wordt gegeven, kunnen de verzoekers in de bestreden beslissing geen expliciete motivering verwachten omtrent artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt bovendien dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk is ingegaan op de feitelijke elementen die de verzoekers in hun aanvraag hebben naar voor gebracht. De verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat de verweerder niet zou hebben gemotiveerd omtrent hun integratie, het schoollopen van hun minderjarige kinderen en de kennis van de Nederlandse taal.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2. Waar de verzoekers stellen dat de geboden motivering manifest foutief is, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk is.

De verzoekers stellen in wezen dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop de verweerder bepaalde gegevens, die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

De verzoekers voeren in eerste instantie aan dat de verweerder hun recht op een privé- en gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM en in artikel 7 van het Handvest, heeft geschonden.

De Raad dient evenwel te duiden dat de verzoekers door te stellen dat zij en hun kinderen heden een privé-, gezins- en familieleven hebben in België, het land waar hun kinderen zijn geboren en dat zij nog nooit hebben verlaten, niet aantonen dat verweerder hun situatie incorrect heeft beoordeeld of dat hij de draagwijdte van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest foutief heeft ingeschat. Er dient te worden benadrukt dat de verweerder geenszins heeft geoordeeld dat de verzoekers in de toekomst niet tot een verblijf in het Rijk kunnen worden gemachtigd, doch slechts dat zij niet aantonen dat er een buitengewone omstandigheid bestaat die zou verhinderen dat zij een machtigingsaanvraag indienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. De verweerder motiveert op uitvoerige wijze hoe hij tot dit besluit komt:

“De ouders, die elkaar in België leerden kennen, startten meerdere procedures op in België die telkens werden afgesloten met negatieve beslissingen. De asielprocedures van de ouders duurden nog geen jaar en werden in 2010 reeds afgesloten, dat is 9 jaar geleden. Ook de aanvragen 9bis en 9ter namen niet onredelijk veel tijd in beslag. De laatste procedure werd in augustus 2014 afgesloten. De ouders volgden de instructies om het grondgebied te verlaten nooit op en kozen er voor hun verblijf op illegale wijze verder te zetten. Door zich te blijven nestelen in illegaal verblijf, hebben de ouders de belangen van de kinderen geschaad. Het blijven vasthouden aan een illegaal verblijf creëert voortdurende bestaansonzekerheid wat door de stress zou kunnen leiden tot ontwikkelingsschade. De ouders blijken in lichamelijk en psychisch opzicht relatief gezond genoeg te zijn (mijnheer heeft een chronische ziekte die in Armenië behandeld kan worden) en in staat om hun kinderen verder goed te beschermen en te begeleiden in Armenië en de Russische Federatie. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst van de ouders waar de andere familieleden alsook vroegere burens, vrienden en kennissen verblijven

(het sociale netwerk in Armenië), betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen de belangen van de nog zeer jonge kinderen zou zijn. De ouders kunnen momenteel van de schoolvakantie gebruik maken om zich administratief in orde te stellen. Het is sowieso in het belang van de kinderen, die Armeense wortels hebben, en die de Armeense taal spreken, dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen. De Armeense cultuur is de kinderen niet geheel onbekend gezien zij in België actief zijn binnen de Armeense gemeenschap (onder meer via de vzw Huis van God). Uit het dossier van betrokkenen blijkt dat de uiteindelijk nog zeer jonge kinderen gezond, vitaal en veerkrachtig zijn; niet kwetsbaar of onzeker. Gezien de kinderen in België geboren zijn, kunnen ze geen negatieve herinneringen hebben aan Armenië. A. en Da. hebben gezien hun nog zeer jonge leeftijd en volledige afhankelijkheid van hun ouders weinig bindingen met de Belgische samenleving. Voor hun ontwikkeling zijn ze in hoge mate afhankelijk van de zorg van hun ouders. Er is nog geen hechting aan een culturele groep. Deze kinderen hebben op deze leeftijd nog geen reëel toekomstperspectief. D. en N. zijn net iets ouder, 8 en 7 jaar, en naast de ouders begint de school een grotere rol op te eisen, maar nog niet in die mate dat er sprake is van een volledige worteling of hechting in de Belgische samenleving. De ouders hebben bovendien steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De ondertussen verplichte scholing van D. en N. vond plaats in illegaal verblijf. De laatste procedure was een procedure volgens artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 die in augustus 2014 werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing. De ouders tonen niet aan dat een scholing niet tijdelijk in het land van herkomst zou kunnen verkregen worden om hun ontwikkeling via een school niet te moeten onderbreken en dit in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade. De ouders tonen niet aan dat in Armenië niet aan essentiële ontwikkelingsvoorwaarden zou kunnen voldaan worden. De ouders tonen niet aan dat de kinderen in het land van herkomst in een situatie zouden terecht komen met onvoldoende ontwikkelingskansen. Er is een acceptabel niveau van basisvoorzieningen in Armenië aanwezig. Voorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs zijn beschikbaar en adequaat. De Armeense samenleving is niet onveilig. Oorlogsgeweld of ander geweld ontbreekt. Het gezin werd niet uitgesloten of vervolgd in Armenië. Er worden tal van elementen van integratie opgesomd onder meer naar aanleiding van de lange duur van verblijf in België: goed gedrag (bevestigd door burens en vrienden: mevrouw W., de heer D., de heer D., de heer D. W., mevrouw V. O., vzw Huis van God, huisarts V., de diaken werkzaam voor de voedselbedeling, de directeur van de school van de kinderen,...),..., taallessen Nederlands, kennis van het Nederlands, het kunnen spreken van de Nederlandse taal, hechte sociale banden (met burens, Belgen en de Armeense gemeenschap), het volgen van inburgeringscursussen, werkwillegheid (het uitvoeren van kleine klussen in ruil voor een kleine vergoeding), deelname aan het verenigingsleven, regelmatig oudercontact met de school van hun kinderen; maar deze elementen worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie op zich belet niet dat betrokkenen zich tijdelijk kunnen verplaatsen naar de Russische Federatie. De elementen van integratie kunnen met de hulp van hun advocaat voorgelegd worden aan de Belgische ambassade in Moskou (opmerking: vanaf 2019 wijzigde de procedure voor het verkrijgen van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, namelijk door de nieuwe gecombineerde vergunning, de zogeheten "single permit", een elektronische verblijfskaart die zowel een toelating tot arbeid als een toelating tot verblijf bevat). Niets wijst er op dat betrokkenen ook niet tijdelijk in Armenië zouden kunnen verblijven om vanuit Armenië een visumaanvraag in te dienen via de Belgische ambassade in de Russische Federatie. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Het gezin wordt niet definitief gescheiden van hun levenssituatie in België. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst kan dan ook geen onherstelbare of ernstige schade met zich mee brengen. De ouders kennen waarschijnlijk de procedure voor een visumaanvraag type D via de Belgische ambassade in Moskou. Het gezin kan voor deze visumaanvraag nog steeds beroep doen op hun advocaat, de heer M. S., om hen bij deze procedure te begeleiden. Het gezin kan intekenen op het vrijwilligeterugkeerprogramma om terug te keren met de hulp van hier gevestigde organisaties (Fedasil, IOM, Rode Kruis, Croix-Rouge, Caritas, Samusocial,...). Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: verzoekers om internationale bescherming, uitgeprocedeerde verzoekers en migranten zonder wettig verblijf. De terugreis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van herkomst en omvat vervoerkosten en bijstand voor een vlotte terugkeer. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via het programma kan het gezin, afhankelijk van het statuut, ook een terugkeerpremie en re-integratiesteun krijgen in het land van herkomst. Het gezin kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of te renoveren, medische kosten te betalen enz. Om migranten te informeren en te begeleiden op een eventuele terugkeer beschikt Fedasil over loketten in Brussel, Gent, Antwerpen, Luik en Charleroi. Daarnaast bestaat er een heel netwerk van organisaties – sociale diensten, ngo's,

gemeenten, migrantenorganisaties – die ook bevoegd zijn om migranten te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Voor meer informatie: <https://www.vrijwilligeterugkeer.be/nl>”

Hieruit blijkt dat de verweerder op zich niet betwist dat de verzoekers en hun minderjarige kinderen een gezinsleven hebben gevormd in België, doch de verweerder stelt zich op uitvoerig gemotiveerde wijze op het standpunt dat de belangen van de verzoekers en hun kinderen niet worden geschaad indien zij terugkeren naar de Russische Federatie teneinde op de Belgische ambassade in Moskou hun verblijfsaanvraag in te dienen. De verweerder benadrukt meermaals dat het slechts over een tijdelijke verwijdering gaat en dat het gezin niet definitief wordt gescheiden van hun levenssituatie in België. De verzoekers gaan in hun betoog volledig voorbij aan deze belangrijke beoordeling. De verweerder geeft bovendien ook aan dat de verzoekers van de schoolvakantie gebruik kunnen maken om zich administratief in orde te stellen. De Raad kan de verzoekers voorts geenszins bijtreden waar zij stellen dat de verweerder de geboorte van hun kinderen in België zou minimaliseren. De verzoekers citeren hieromtrent een paar extracten uit de bestreden beslissing, doch zij laten andere relevante motieven - zoals onder meer het tijdelijke karakter van de terugkeer - buiten beschouwing. De loutere bedenking van de verzoekers dat zij niet weten hoelang de procedure zal duren die in het buitenland wordt opgestart, doet geen afbreuk aan het pertinente gegeven dat het alleszins om een tijdelijk verwijdering gaat.

De verzoekers argumenteren dat de geboorte in België een cruciale rol speelt voor de identiteit en de binding van de minderjarige kinderen in België en voor de integratie in België. Hoewel de minderjarige kinderen inderdaad niet verantwoordelijk zijn voor de daden van hun ouders, merkt de Raad op dat zulks ook geenszins door de verweerder naar voor wordt geschoven. Omtrent de hechting van de kinderen heeft de verweerder zich geenszins beperkt tot een louter theoretische ponering dat de kinderen geen hechting zouden hebben in de Belgische samenleving. De beoordeling van de gemachtigde getuigt overigens van een veel meer genuanceerde benadering dan deze de verzoekers zelf in hun verzoekschrift aanbrengen. Zo gaan de verzoeker nergens in op het verschil in leeftijd tussen de kinderen onderling, terwijl de verweerder dit duidelijk wel doet.

Voor de jongste kinderen, A. en Da., geeft de verweerder aan dat zij nog dermate jong zijn dat zij volledig afhankelijk zijn van hun ouders en weinig bindingen hebben met de Belgische samenleving zodat er op deze leeftijd nog geen hechting is aan een culturele groep en zij ook nog geen (eigen) toekomstperspectief hebben. Het gaat om kinderen die respectievelijk vijf en drie jaar oud zijn, zodat deze beoordeling van de verweerder geenszins kennelijk onredelijk overkomt. Voor de oudere kinderen, D. en N., die respectievelijk acht en zeven jaar oud zijn, erkent de verweerder dat er al meer banden zijn met België aangezien de school een grotere rol speelt. De verweerder oordeelt hieromtrent evenwel dat deze rol nog niet dermate groot is dat er sprake zou zijn van een volledige worteling of hechting in de Belgische samenleving. De verweerder geeft verder ook aan dat de Armeense cultuur de kinderen zeker niet geheel vreemd is aangezien zij in België actief zijn binnen de Armeense gemeenschap. Daarnaast geeft hij tevens aan dat het sowieso in het belang is van de kinderen, die de Armeense taal spreken en Armeense wortels hebben, dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat het gezin van de huidige schoolvakantie gebruik kan maken om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, dat de ouders niet aantonen dat een scholing niet tijdelijk in het land van herkomst zou kunnen worden verkregen om hun ontwikkeling via een school niet te moeten onderbreken en dit in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade en dat de ouders evenmin aantonen dat hun kinderen in het land van herkomst in een situatie terecht zouden komen met onvoldoende ontwikkelingskansen. De verweerder schetst tevens dat er in Armenië een acceptabel niveau van basisvoorzieningen (gezondheidszorg en onderwijs) aanwezig is en dat de Armeense samenleving niet onveilig is. Ook wordt nogmaals benadrukt dat het slechts om een tijdelijke terugkeer gaat zodat het gezin van de verzoekers niet definitief wordt gescheiden van hun levenssituatie in België en wordt tevens meegegeven dat deze terugkeer in alle rust en discretie kan gebeuren via het vrijwillige terugkeerprogramma. Uit dit alles blijkt dat de verweerder het hoger belang van de kinderen van de verzoekers op een redelijke manier heeft afgewogen. De verzoekers negeren de uitgebreide en zeer concrete belangenafweging die uit de bestreden beslissing naar voor komt volkomen waar zij beweren dat het privé- en gezinsleven en het hoger belang van het kind op generlei wijze in rekening werd genomen.

Specifiek omtrent artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad nog op dat de verzoekers nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werden toegelaten of gemachtigd, zodat zij wisten of behoorden te weten dat, indien hun verzoeken om internationale bescherming of om een verblijfsmachtiging op medische dan wel humanitaire gronden te verkrijgen werden afgewezen, zij het grondgebied van het

Rijk dienden te verlaten. De bepalingen van artikel 8 van het EVRM doen hieraan in regel geen afbreuk. Uit artikel 8 van het EVRM kan immers geen algemene verplichting voor een staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De beoordeling van de situatie van de verzoekers in België, zoals hierboven besproken, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin kan worden gelezen dat de jonge leeftijd van de kinderen ruimte laat voor aanpassing aan een nieuwe omgeving (cf. EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie en anderen/Noorwegen*, nr. 265/07; EHRM 12 juli 2012, *Bajsultanov/Oostenrijk*, nr. 54.131/10).

De beschouwingen van de verzoekers leiden niet tot het besluit dat er in voorliggende zaak een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting dient te worden afgeleid die verweerder zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen of dat de verweerder geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde en de belangen van de Belgische samenleving, die gediend zijn met een correcte toepassing van de verblijfsreglementering, niet mocht laten primeren op de persoonlijke belangen van de verzoekers en hun kinderen.

De verweerder heeft duidelijk uiteengezet waarom hij uit bepaalde feitelijke gegevens en de door de verzoekers opgebouwde argumentatie niet kan afleiden dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en waarom hij dus geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, aanvaardt.

Tevens moet de aandacht worden gevestigd op het feit dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet bepaalt welke omstandigheden al dan niet aanleiding kunnen geven tot de vaststelling dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen. De wetgever heeft er, gezien de zeer verschillende situaties die zich kunnen voordoen, voor geopteerd om geen limitatieve opsomming van dergelijke omstandigheden te voorzien. Het komt toe aan de verweerder om op basis van de aangebrachte feiten en argumentatie te oordelen of er een buitengewone omstandigheid kan worden vastgesteld. De verweerder, die dus over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, heeft deze beoordeling in voorliggende zaak doorgevoerd. Met de bemerking van de verzoekers dat zij geloofwaardige pogingen hebben gedaan om in België een wettig verblijf te bekomen, tonen zij niet aan dat de verweerder de voorgelegde gegevens foutief of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beoordeeld waar hij in deze gegevens geen buitengewone omstandigheid ontwaart die de verzoekers verhindert om hun aanvraag vanuit het buitenland in te dienen zoals het ook volgens de reguliere procedure van artikel 9 van de vreemdelingenwet is voorgeschreven.

Door te stellen dat de verweerder ook artikel 33 van het Handvest moet eerbiedigen, tonen de verzoekers daarnaast niet aan dat de verweerder op dit punt in gebreke zou zijn gebleven.

De verzoekers zetten verder uiteen van oordeel te zijn dat verweerder hun integratie niet correct beoordeelde. Zij verwijzen naar het arrest nr. 194 658 van 7 november 2019. De Raad benadrukt hierbij dat met dit arrest het beroep tegen het onontvankelijk verklaren van hun vorige aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd verworpen. De verzoekers citeren uit de motieven die ten grondslag liggen aan de vernietiging van de tevens afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij verliezen echter geheel uit het oog dat de thans bestreden beslissing een veel uitgebreidere en veel concretere motivering bevat aangaande hun gezinsleven, het belang van hun kinderen en hun integratie in België. Er valt dan ook niet in te zien hoe de verzoekers met de verwijzing naar de vernietiging van voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten kunnen aantonen dat uit de thans bestreden beslissing geen correcte of geen zorgvuldige beoordeling van hun huidige verblijfsaanvraag zou blijken. De Raad stelt vast dat de verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk is ingegaan op de nieuwe elementen die werden naar voor gebracht, zoals het school lopen van de drie oudste kinderen in België. De verzoekers tonen niet aan waarin de zeer uitgebreide en concrete motivering, die hierboven reeds werd besproken, te kort zou schieten.

De verzoekers kunnen ook niet dienstig voorhouden dat zij in een situatie van totale rechtsonzekerheid zouden zijn terecht gekomen na de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4

augustus 2014. De verzoekers waren zich immers terdege bewust van het gegeven dat zij geen regelmatig verblijf hadden in België, getuige daarvan ook het feit dat zij de thans voorliggende verblijfsaanvraag indienden. Bovendien kan in de bestreden beslissing geenszins worden gelezen dat de verweerder het de verzoekers zou verwijten dat zij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend. De thans bestreden beslissing houdt enkel in dat deze aanvraag onontvankelijk is omdat hierin geen buitengewone omstandigheden naar voor werden aangebracht. De verdere bedenkingen van de verzoekers houden geen verband met de wettigheid van de bestreden beslissing, doch zij behelzen slechts vage opportuiniteitsbeschouwingen die door de Raad niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Tot slot geven de verzoekers nog aan dat de bestreden beslissing in geen enkele mate rekening houdt met hun integratie in België en stellen zij niet te kunnen aanvaarden dat alle elementen van integratie niet bij de beoordeling over de ontvankelijkheid kunnen worden betrokken.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Er worden tal van elementen van integratie opgesomd onder meer naar aanleiding van de lange duur van verblijf in België: goed gedrag (bevestigd door buren en vrienden: mevrouw W., de heer D., de heer D., de heer D. W., mevrouw V. O., vzw Huis van God, huisarts V., de diaken werkzaam voor de voedselbedeling, de directeur van de school van de kinderen,...),..., taallessen Nederlands, kennis van het Nederlands, het kunnen spreken van de Nederlandse taal, hechte sociale banden (met buren, Belgen en de Armeense gemeenschap), het volgen van inburgeringscursussen, werkwillegheid (het uitvoeren van kleine klussen in ruil voor een kleine vergoeding), deelname aan het verenigingsleven, regelmatig oudercontact met de school van hun kinderen; maar deze elementen worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie op zich belet niet dat betrokkenen zich tijdelijk kunnen verplaatsen naar de Russische Federatie. De elementen van integratie kunnen met de hulp van hun advocaat voorgelegd worden aan de Belgische ambassade in Moskou (opmerking: vanaf 2019 wijzigde de procedure voor het verkrijgen van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, namelijk door de nieuwe gecombineerde vergunning, de zogeheten “single permit”, een elektronische verblijfskaart die zowel een toelating tot arbeid als een toelating tot verblijf bevat). Niets wijst er op dat betrokkenen ook niet tijdelijk in Armenië zouden kunnen verblijven om vanuit Armenië een visumaanvraag in te dienen via de Belgische ambassade in de Russische Federatie. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Het gezin wordt niet definitief gescheiden van hun levenssituatie in België.”

De stelling van de verweerder dat de door de verzoekers aangevoerde verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekers gaan bovendien wederom voorbij aan het pertinente motief dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat zodat hun gezin niet definitief wordt gescheiden van hun levenssituatie in België.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan dan ook worden geconcludeerd dat niet blijkt dat de uitgebreide motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing incorrect zijn, dat er sprake is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de verweerder de appreciatiebevoegdheid, waarover hij in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt, heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

4.3. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest werd geschonden.

4.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest betogen de verzoekers dat uit dit artikel blijkt dat hun kinderen recht hebben op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun

welzijn en dat zij vrijelijk hun mening mogen uiten. Zij stellen tevens dat in deze bepaling en in artikel 22bis van de Grondwet wordt aangegeven dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen bij alle beslissingen of handelingen betreffende kinderen.

Met betrekking tot artikel 22bis van de Grondwet moet erop worden gewezen dat de Raad van State heeft gesteld dat deze bepaling een algemene bepaling betreft is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630).

De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

De verzoekers kunnen zich bijgevolg niet rechtstreeks op een schending van artikel 22bis van de Grondwet beroepen.

Verder moet worden geduïd dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Deze bijzondere plaats verhindert evenwel niet om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Met verwijzing naar de bespreking van de vorige onderdelen van het middel moet ook nogmaals worden gesteld dat de verweerder de concrete gevolgen van de bestreden beslissing in aanmerking heeft genomen en op basis van de voorgelegde elementen ook duidelijk de bindingen van de verzoekers en hun kinderen in België heeft afgewogen tegen de banden van verzoekers en hun kinderen met het land van herkomst. Daarmee heeft verweerder de belangen van de verzoekers en hun kinderen afgewogen tegen het algemeen belang om de immigratiecontrole te handhaven, *in casu* de verplichting om een verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen. De verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de belangen van verzoekers kinderen niet van die aard zijn dat zij zich verzetten tegen een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat er geen redenen worden aangevoerd die toelaten te besluiten dat een verblijfsaanvraag niet via de reguliere procedure kan worden ingediend.

Gelet op wat voorafgaat en op hetgeen werd uiteengezet onder punt 4.2., staat afdoende vast dat de verweerder het hoger belang van de kinderen op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst en dit ook los van het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verweerder rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van de betrokken kinderen en de situatie waarin deze kinderen zouden terechtkomen in het land van herkomst, voor de tijd die nodig is om hun verblijfsaanvraag aldaar in te dienen. De beoordeling van de verweerder is zeer concreet en genuanceerd, derwijze dat moet worden vastgesteld dat een algehele beoordeling gemaakt van de individuele omstandigheden die de situatie van verzoekers' kinderen kenmerken.

De verzoekers menen verder dat een “*best interest assessment*” met betrekking tot de kinderen niet tot stand is gekomen. De Raad wijst erop dat de verzoekers de ruime mogelijkheid hadden om in hun aanvraag om machtiging tot verblijf naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt inzake het hoger belang van hun kinderen uiteen te zetten. Zij konden daarbij diverse elementen zoals bescherming, ontwikkeling, onderwijs, mening en identiteit van de kinderen bespreken. Het kwam aan de verzoekers toe om in het kader van deze verblijfsaanvraag zorgvuldig te zijn en alle elementen voor te leggen die zij nuttig achten om hun aanvraag te rechtvaardigen. De verweerder kon er dan ook van uitgaan te beschikken over alle relevante elementen om met volledige kennis van zaken te beslissen. Het is daarenboven voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te

verlaten om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Een schending van artikel 24 van het Handvest, van artikel 22*bis* van de Grondwet of van enige norm die verweerder de verplichting zou opleggen om het hoger belang van het kind te respecteren, wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.5. De Raad stelt vast dat de verzoekers niet aantonen dat verweerder *in casu* enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

4.6. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen de verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij ingevolge de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekers blijven op dit punt volledig in gebreke en zij laten na om concreet toe te lichten hoe de bestreden beslissing de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming in het gedrang zou kunnen brengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekers voeren weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoekers, door te verwijzen naar een bepaling die voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, hoe dan ook niet aantonen dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast.

4.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE